

Søren Pinds tale i anledning af Danmarks Befrielsen i Mindelunden

Taler

Søren Pind
Adm. direktør for Aktive Ejere og
tidl. minister og MF'er

Dato

4. maj 2026

Sted

Mindelunden i Ryvangen, Hellerup

1 Hvem er jeg?

Hvem er jeg – egentlig...

5 Derinde i mit lønkammer, nøgen foran Gud, alene ellers. Hvem er jeg?

Tror jeg på noget? Elsker jeg noget? Er jeg noget?

Vil jeg kæmpe for det? Slås for det? Dø for det?

10

Eller er jeg bare en lille lort, som citatet lyder i Astrid Lindgrens udødelige *Brødrene Løvehjerte*: “Nogle gange må man gøre ting, også selv om det er farligt. Ellers er man ikke et menneske, men bare en lille lort!”

15 Er jeg bare en lille lort...?

Når man går i Ryvangens hellige haller, det danske Elysium, strømmer de tanker gennem hovedet på en. Er man der, når det virkelig gælder. Eller svigter man. Stikker halen mellem benene. Gemmer sig. Og hører hanen gale tre gange over sin fejhed.

20

Hvem er jeg. Er jeg bare en lille lort. Er jeg...?

Vi ved, hvem de, der ligger her, er. Men er jeg dem – er vi?

25

Hvad betyder ordene pligt, ære, troskab. Frihed, sandhed, ret. Disse ord som Christian Ulrik Hansen gjorde til sine. Hvad betyder de i 2026. Forstår vi dem? Kendes vi ved dem. Eller gøres vi forlegne. Trækker på skuldrene. Haster videre

30 til hanens kakofoni.

I disse majdage i fjor havde den franske eliteskole ENS eksamen i filosofi. Studentens opgave var at reflektere over “tu dois”. Du skal. Du bør.

35 Hvad fik disse mennesker, vi her står samlet om til at være Astrid Lindgrens mennesker? De var så få. Så få.

Weekendavisens Lone Frank har berettet, hvordan kun godt en halv procent af befolkningen i de tyskbesatte områder hjalp jøder med at undslippe den
40 nazistiske forfølgelse og udryddelse. Hun afdækker, at der for disse mennesker var fællestæk, der gjorde dem anderledes end de fleste.

En stærk moralsk opdragelse præget af betydningen af pligt og det, at man også var andet end sig selv. Del af et fællesskab. Og af det fællesskab udsprang
45 fordringer. Rigtige handlinger. “Du skal”.

Denne fordring var så mægtig, at mange ikke kunne tale om den bagefter. På det efterladte Bornholm, hvor russerne sønderbombede Rønne og Nexø i disse dage for 81 år siden, hvor 75 procent af alle bygningerne i disse to byer blev enten
50 ødelagt eller påvirket, flere tusinder stod uden tag over hovedet, mange blev dræbt eller såret – dér voksede jeg op. Og mødte disse gamle kæmper, der havde været de få. Min præst. Niels Anker Kofoeds storebrødre. Der kom en tavshed over dem, når man ville høre om deres gerninger. Og presset hårdt nok kom de blanke øjne og tårerne. Men tavsheden fraveg de ikke. Og sorgen over
55 Danmarks glemsel bed. De få, de få, de lykkelige få, de brødre.

Mennesker. Rigtige mennesker. Der havde besvaret spørgsmålet, hvem er jeg, med et “du skal”.

60 Vi mener altid, at samtiden er værre end fortiden. Men målt på de alen, vi taler om her, tvivler jeg. Mennesker er mennesker – og små lorte er små lorte. Og der er langt flest af de sidste end af de første. Få er udvalgte til at hvile i Elysium. Vi kan kun håbe, at vi, hvis kaldet lyder, vil vælge at være menneske.

65 Men vi kan mindes og lære. Og Christian Ulrik Hansen satte ord på det: “Mit sidste personlige ønske til jer (skal) være dette, at I en gang imellem mindes mig, at I vil mindes mig i de glade stunder, når I tømmer jeres glade bæger, når I

70 fortæller jeres lille søn om Holger Danske, når aftenklokken ringer solen i sin
blodrøde grav om høsten.

I morgen lyder en salve. Græsset græder dug. Christian Hansen er ikke mere.
Der tues ingen høje, rejses ingen sten, intet kors, men solen står op, kysser
dugperlerne bort og åbner blomsterkalkene, og lærken synger frit sin sang over
75 fædrenes grå høje – og det, han elskede og levede for, lever videre i levende,
bankende menneskehjarter.

Lad geværsalverne knitre, lad dem piske og pine, lad kun langfredagsmørket
sænke sig over landet – vi lurere dem påskemorgen, når den gyldne sol
80 frembryder gennem den kulsorte sky.

Gud i vold, Christian.”

23 år. Henrettet – myrdet – af tyskerne i juni '44. Her.

85 Tro, håb, kærlighed.

Frihed, sandhed, ret.

90 Pligt, ære, troskab

Du skal. Du bør...

Vi kan lære. Vi kan lære at ville være mennesker. Vi kan opdrage hinanden. Som
95 den halve procent der satte livet på spil i Europa for at redde jøder fra ovnsens ild
og helvedsrøg, fra udryddelsen. Og som dem, der hviler her.

Vi kan håndhæve dyden. Sætte idealet. Tænde håbet.

100 Ja, der er ting, det er værd at dø for. Ja, der er noget større og mægtigere end dig.
Ja, der er mørke og ja der er lys.

Der er en kynisme i tiden. Den vinder, vi hylder i dag, er vinderen der – med alle
midler – vinder. Men det er midlerne, der gør forskellen. Det er netop
105 hæmningsløsheden og ekstremiteten, vi skal til livs. Underkuelse, løgn eller snyd
kan ikke være Frihed, sandhed, ret.

110 Vi kan gøre mod, karakterstyrke og vilje til tidens løsen. For vi lever i en tid, hvor
der meget vel kan blive kaldt på os. Vi kan ære de mennesker, der ofrede liv, ære
og velfærd ved at lære af dem. Og svare, når vi stiller os selv spørgsmålet: Hvem
er jeg – at jeg vil være ligesom dem.

Og gentage:

115

Tro. Håb. Kærlighed.

Frihed. Sandhed. Ret.

120

Pligt. Ære. Troskab.

Kilde

Manuskript taget fra facebook og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

125

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Mindetale

130

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soren-pinds-tale-i-anledning-af-danmarks-befrielsen-i-mindelunden>

135

140

145